

[Fr. Dalgaard.]

maa være glad for; for ingen kan være tjent med, at de internerede sidder uden at vide noget som helst om, hvad de sigtes for. Derfor er det godt at se, at der kommer mere og mere Fart i Sagerne.

Det fremgaar ogsaa af dette Bilag, hvor mange Frifindelser der har været efter Straffelovstillægget. Man har jo set en Del Paastande om de mange Frifindelser, der er foretaget. Det er værdifuldt at se, at der i alle de Sager, der har været, siden Straffelovstillægget traadte i Kraft, kun har været 11 Frifindelser. Heraf er de 9 Tilfælde allerede paaankede, og kun for de resterende 2 mangler der endnu Afgørelse af, om de skal paaankes. Disse Tal synes jeg ikke virker foruroligende.

I Forbindelse hermed vil jeg gerne minde om de Bemærkninger, der faldt ved Behandlingen af det første Straffelovstillæg, ogsaa Bemærkningerne fra min Side. Jeg bad bl. a., og andre gjorde det samme, den højtærede Justitsminister have sin Opmærksomhed henvendt paa dem, der ganske uskyldigt er blevet interneret. Den højtærede Justitsminister lovede at se paa disse Ting. Jeg er ganske klar over, at der er mange, som, selv om Klage ikke er blevet rejst imod dem, dog ikke er uden Skyld i, at de blev interneret, fordi deres Forhold under Besættelsen havde givet rimelig Anledning til en Anholdelse. Adskillige af dem, der er løsladt, kan maaske vente, at Sag siden rejses imod dem, f. Eks. efter det Straffelovstillæg, som nu gennemføres. Det er slet ikke saadanne Personer, jeg tænker paa; men det er godtgjort og i øvrigt ogsaa indrømmet fra Autoriteternes Side, at visse Personer er blevet anholdt og interneret ved en ren og skær Fejltagelse. Det kan være, at der har foreligget Navneforveksling, det kan ogsaa bero paa en fuldkommen falsk Anmeldelse, og det kan bero paa andre Ting. Saadanne ganske uskyldigt internerede bør have Oprensning, og helst saa snart som muligt. Denne Oprensning bør efter Udvalgets Mening ske gennem den rette Øvrighed, og højeste Instans for denne er Justitsministeriet. Jeg beder den højtærede Minister give en Udtalelse til Besvarelse og Klaring af det Spørgsmaal, jeg rejser her. Jeg tror ikke, det drejer sig om alt for mange Personer, men efter de Retsprincipper, Demokratiet hylder, er det tvungende nødvendigt at give fornøden Oprensning til dem, som uskyldigt, ganske uskyldigt er kommet ind i saadanne Forhold. Selv om det drejede sig om en enkelt Person, er det for Demo-

kratiets Skyld af højeste Vigtighed, at Oprensning gives fuldt ud og gives saa hurtigt som muligt.

Med det nu foreliggende Lovforslag og med det, vi venter — og venter ogsaa skal komme snart — om de økonomiske Sanktioner, skabes der forhaabentlig tilstrækkeligt Grundlag for at komme alle dem til Livs, der paa utilbørlig Vis har profiteret af Besættelsesmagten.

Udvalget er, som sagt, enigt om de Ændringsforslag, der stilles, og paa hele Udvalgets Vegne skal jeg foreslaa, at de saaledes stillede Ændringsforslag hurtigst muligt gennemføres.

Oluf Pedersen: Maa jeg først sige om de internerede, at jeg synes, det er beklageligt, at ikke alle er kommet ind under Justitsministeren efter saa lang Tids Forløb. Nødretsreglerne uden om Grundloven, som jo ogsaa blev brugt ved Interneringen af Kommunerne, kan kun gælde en begrænset Tid, det ligger i selve det, at det er Nødret.

De af mig stillede Ændringsforslag til Lovforslaget er paa Linie med mine Udtalelser ved første Behandling, idet jeg kun ønsker straffet, hvad der har skadet danske Interesser, ud fra den Betragtning bl. a., at Samhandel jo altid gavner begge Parter; derfor synes jeg ikke, at man kan straffe Samhandel.

Tillige har jeg ønsket indsat i § 5 en Bestemmelse om, at der ogsaa kan idømmes Bøde alene, samt at den Fortjeneste, der er fremkommet ved Samarbejde, der ikke kan betegnes som landsskadeligt, men som utilbørligt, kan inddrages. Vi venter jo paa en Værnemagerlov, og det har været nævnt her, at naar den ikke var der, kunde man komme til at idømme visse Personer strengere Straf, end hvis der havde været Adgang til at idømme dem en mildere, fremfor at frikende dem. En saadan Betragtning synes jeg er rigtig. Selve det afgørende for mig er imidlertid dels, om det, de paagældende Mennesker har gjort, er strafbart, dels Spørgsmaalet om tilbagevirkende Kraft.

Jeg synes, at man kan straffe, hvad der er landsskadeligt, idet vi i den bestaaende Lovgivning har Straf for Landsforræderi, men jeg synes ikke, at man kan straffe med tilbagevirkende Kraft det, der alene kan betegnes som utilbørligt. Jeg maa ærligt sige, at jeg anser en Vedtagelse af Love med tilbagevirkende Kraft for i sig selv at være utilbørligt. Derimod synes jeg, at man godt kan inddrage Fortjenesten ved disse utilbørlige Handlinger til Fordel for Statskas-